

Natália Szunyogová

**Energie lásky
našla ke mně cestu
ČÁST 1.: NÁVRAT**

Natália Szunyogová

**ENERGIE LÁSKY NAŠLA KE MNĚ
CESTU**

aneb

**Jak jsem přežila rozpad svého života a
našla nový**

(Přeložila: Stanislava Nekvasilová)

První část: NÁVRAT

Úvod

Musím napsat tento svůj příběh. Jsem plná příběhu, který se mi kdysi stal. Je ve mně, v celém mém těle a musí jít ven. Nedokážu s ním žít nadále sama. Když si ho přečteš, hodně pochopíš a možná ti pomůže tak, že se i tvůj život promění k lepšímu.

Jednoho dne jsem musela klesnout až na dno, abych pochopila zákonitosti života. Až když jsem ležela na dně, otevřely se mi dveře poznání. Možná je to tak, že každý z nás musí padnout na dno, aby pochopil. Já jsem padla a pochopila. Pochopila jsem všechno, co jsem měla pochopit. Možná stačí si o tom jen přečíst a pochopíš. A právě proto píšu tuto knihu. A možná ne, možná přečtení nestačí. Jestli ne, jestli nestačí si o tom jen přečíst, ale musíš pád zažít na vlastní kůži, v tom případě je tato kniha zbytečná. V tom případě musíš čekat na rány od života, abys dostala pořádné ponaučení a aby se i tobě otevřely dveře poznání. Tak jak tak, přeji ti, abys dostala to, po čem toužíš. Teď se usaď do svého oblíbeného křesla a vychutnej si můj příběh. Dej si k tomu horkou čokoládu, sklenku vína nebo kávu či dobrý čaj – to, co máš ráda, a nech se unášet mým příběhem. Těší mě, že jsi u mě a posloucháš mě.

Každý z nás je někdy na dně. Každý z nás už někdy ležel v díře plné špíny, potkanů a pachu. V té chvíli ti potkání žerou tělo a ty se jen mlčky díváš a nemůžeš nic udělat. Nemáš sílu s tím něco udělat,

nemáš sílu si pomoci. Jen tak sedíš a díváš se na svou vlastní smrt. Jsi od krve, plná odřenin a ran. Nemysli si, že jsi sama. Každý z nás někdy dostává facky ze všech stran, každý z nás už zažil nějaký pád. Chuť pádu je hořká, že? Všechno tě bolí, píchá, je ti to nepříjemné. To patří k životu, tomu se nedá vyhnout. Kdo z nás nezná prohru? Každý z nás měl někdy pocit, že spadl a už nikdy nevstane. Leží v kaluži krve a nemá sílu vstát. Krev je v tobě, ale i okolo tebe. Kolik z nás už podlehlo skepsi a pesimismu? Pesimismus je všude, vešel do každého domu. Je nevídaným hostem, ale někde ho vítají s otevřenou náručí. Kolik z nás už bylo unaveno a nezvládalo jít vpřed? Kolik z nás už myslelo na sebevraždu? Alespoň jednou. Ne každý dokáže v té chvíli vstát a postavit se tomu. Ne každý má tu sílu. V té chvíli je nejdůležitější duch, síla, oheň, který nás zcelí, zahřeje a vysvobodí. Dnes už věřím v anděly: každý má svého anděla, který ho ochrání, stojí stále při nás. Dnes už to vím. Musím jít vpřed, ať se mi chce nebo ne. Kdysi jsem to nevěděla, kdysi jsem anděla nepoznala. Byl při mně, ale já jsem to ani netušila.

Láska se pomalu vykradla z našeho domu

Je mi mizerně. Stojím ve dveřích ložnice a...

Nechce se mi věřit tomu, co vidím. Plná vzrušení jsem vešla do domu, vběhla do ložnice, že překvapím svého manžela a...

A teď tu stojím a nechce se mi věřit tomu, co vidím.

Vidím ženu, krásnou ženu, která leží v mé posteli, vedle mého muže, který ji drží v náruči a sladce spí. Ten obraz byl jako ze zlého snu. Párkrát jsem zamrkala, abych se ujistila, že se mi to nezdá. A nezdálo se mi to. Stojím stále jako přikovaná ve dveřích. Když jsem je tam tak viděla, oči mi zůstaly vytřeštěné, neuměla jsem je zavřít, nešlo to, měla jsem pocit, že mi ztvrdly. Oba leželi na boku, vysvlečení donaha. Ona měla překrásnou postavu, křivky jejího těla zčásti zakrývala přikrývka. Její tvář jsem neviděla, byla zakrytá hustými vlasy. Slunce svítilo do pokoje, paprsky hladily jejich těla a oni si to sladce vychutnávali.

Rozhlížím se po pokoji... vedle postele na stolku leží fotka, na které jsem já a můj manžel. Smějeme se. Na fotce jsem já a v posteli s ním cizí žena. Vedle fotky stojí váza a v ní jsou suché žluté růže, které jsem od něj kdysi dostala. Podívala jsem se ke dveřím a viděla jsem odcházející lásku, která se pomalu vykrádala z domu. Žluté růže vadly ve váze, stejně jako láska k němu vadla v mém srdci. Dívala jsem se za láskou, která vycházela z domu. Byla smutná a plná bolesti. Pomalu

otvírala dveře, aby nevzbudila milence. Podívala se ještě jednou na zvadlé růže ve váze a odešla. A já jsem tam zůstala sama a rozbolavěla se dívala za odcházející láskou.

Podívala jsem se na zem, kde bylo pohozené sexy spodní prádlo červené barvy. Bylo mi teplo, přímo horko z toho, co jsem viděla. S bušícím srdcem jsem přišla blíž k posteli a pomalu ji obcházela. Slyšela jsem, jak mi buší srdce. Tlukot se stupňoval i horko se stupňovalo. Měla jsem pocit, že jsem v peci a opékají mě zaživa. Bylo mi příšerně, nikdy předtím jsem se tak necítila. Na posteli, kterou jsem obcházela z každé strany, leželo překvapení. Překvapení, které nepřeji nikomu, ani mému největšímu nepříteli. Můj muž sdílel jedno lůžko s pro mě neznámou ženou. Toto nepříjemné překvapení mi svíralo srdce i hrdlo. Přemáhajíc pocit nevolnosti jsem se dívala na manžela s milenkou, kteří leželi spokojeně v mé posteli.

Podlomily se mi nohy a padla jsem na zem. To vzbudilo mého muže. Lekl se a vyskočil z postele. Byl úplně nahý. Dívali jsme se na sebe. Mlčela jsem, nevzmohla jsem se na nic. On taky mlčel. Dlouho jsme tam tak stáli. Měla jsem pocit, že se zastavil čas. Tekly mi slzy, ale jemu neukápla ani jedna. Z jeho úst nevypadlo ani slovo, z jeho oka ani slza, ani malé znamení, že mě má rád a že to, co tu vidím, se stalo jen omylem. Nadále jsme se na sebe dívali a ani se nehnuli. Viděla jsem jen jeho oči, všechno kolem bylo rozmazané.

Muži vyschlo v krku a zakašlal, což vzbudilo jeho milenkou. Dívala jsem se na ni, byla krásná, její tvář byla dokonalá. Pod peřinou zakrývala velká prsa, která já jsem nikdy neměla. Byla mladší než já, vypadala svěže a mladě, byla překrásná. Kdyby alespoň byla škaredá,

pomyslela jsem si. Ještě jednou jsem se otočila a dívala se upřeně na milence. Přepadla mě hrůza. Tak jim to slušelo, byli dokonalý pár. S tímto obrazem v hlavě jsem odkráčela do vedlejšího pokoje.

Pochopila jsem, že jsem v této chvíli ztratila to nejcennější, co jsem tehdy měla, a tím byl můj muž. Manžel něco řekl. Neslyšela jsem ho, byla jsem v jiném světě. Ve svém světě. Byl to nejhorší okamžik mého života. Měla jsem pocit, že mi někdo bodl nůž do srdce a teď mi stéká po těle krev. Síla z těla odcházela, slábla jsem a celá se třásla. Potřebovala jsem se posilnit. Nalila jsem si sklenku vody a celou ji vypila.

Vzala jsem ze skříně kapesník a utírala si kapičky potu z čela. Odběhla jsem na záchod a zvracela jsem. Nikdy jsem neměla kdovíjak silný žaludek, už na základní škole jsem cítila slabost, když mě učitelka vyvolala k tabuli. Ale toto by nesnesl ani ten nejsilnější člověk. Toto by odrovnalo každého. Zvracela jsem a zvracela, což mě úplně vysílilo. Vešla jsem do koupelny, abych se opláchlá, studená voda mi udělala dobře. Potřebovala jsem kávu, tak jsem si ji šla uvařit. Víím, na můj žaludek to nebyla ta nejlepší volba. Třáslý se mi ruce, neuměla jsem si ani připravit kávu. Nakonec se mi to podařilo. Drkotaly mi zuby, drkotal mi i šálek na podnose, který jsem si nesla ke stolku vedle svého oblíbeného křesla. Sedla jsem si do křesla, pomalu jsem pila kávu a v tichosti čekala, až ta ženská odejde.

Jsi překvapená, že jsem nekřičela a nedělala scény? Popravdě řečeno i mě to překvapilo. Čekala jsem... čekala a... nic. Neodešla.

Vešli za mnou do kuchyně, oba, spolu. On se už oblékl, ona vešla v županu, drže vešla v mém županu! Tehdy mi už pořádně stoupl

adrenalin v krvi. Bouchla jsem kávou, rozlila jsem ji. Přiskočila jsem k té vetřelkyni a prudce strhla župan z jejího těla a roztrhla ho. Můj oblíbený župan, který jsem dostala k narozeninám, jsem roztrhla na cizí ženě. Absurdní! Začala jsem se chovat hystericky. Strašně jsem křičela, ať ta žena odejde. Co je to za drzost?! Co dělá v mém domě?! Přestala jsem se ovládat. Se vším jsem bouchala a strašně jsem křičela. Srdce mi tlouklo čím dál tím rychleji. Z čela jsem si setřela studený pot, ale nepomohlo to. Studený pot mi vyrazil na celém těle. Muž tam nadále stál, mezi mnou a ní. Byl klidný jako vždy. Z kamenné tváře jsem neuměla vyčíst jeho pocity. Ani mě neobjal, ani mi neřekl: „Mám tě rád.“ Ani mi neřekl: „Promiň,“ a neposlal tu ženu pryč. Jen tak tam stál mezi ní a mnou. Jako by nevěděl, co má dělat.

Nerozuměla jsem tomu, co se děje. V tom okamžiku se mi zhroutil celý svět. To, co jsem budovala roky, se ztratilo během pár minut. Bylo mi nanic, celá jsem se třásla. Bolelo to, strašně to bolelo. Asi víš, o čem mluvím, ty mi rozumíš. Trošku jsem se uklidnila a zahleděla se na tu ženu. Byla dokonalá, měla tmavé husté vlasy do půl pasu a tvář dokonale pěknou. A když jsem z ní stáhla ten župan, odkryla se dokonalá postava. Bujné poprsí, úzký pas, dokonalý zadek a dlouhé nohy.

Cítila jsem se tak ponížená, ztracená, podvedená, tak strašně sama, zoufalá, všechno kolem mě se vzdálilo. Vystoupila jsem z děje. Všechno jsem viděla jakoby zdaleka, jako kdyby to byl jen film, na který se dívám. Všechno, co se kolem mě dělo, se mi zdálo nereálné. Promítal se mi před očima hrozný film. Ten nejhorší film. Přála jsem si, aby všechno, co se kolem mě děje, nebyla skutečnost. Všechno bylo

tak neskutečné. Strašně mi dunělo v hlavě. Pískalo mi v uších a svět kolem mě se točil a točil, jako bych seděla na kolotoči. Kolotočář přidával na rychlosti a mně se udělalo zase nevolno a utíkala jsem na záchod zvracet. Musela jsem se přidržovat stěn, abych nespadla. Zhluboka jsem dýchala, protože kdybych to neudělala, padla bych už dávno na zem a nevstala z ní. Otevřela jsem okno a ještě jednou se zhluboka nadechla. Čerstvý vzduch mi pohladil tvář, vdechla jsem ho. Vešel do mého těla. Osvěžil mé smysly. Vydechla jsem, a potom zase nadechla. Toto jsem opakovala několikrát, až mi začalo být trochu lépe. Zase jsem zvracela, a potom jsem znovu přistoupila k okénku a zhluboka jsem dýchala. Toto se opakovalo dlouho.

Když jsem tak strávila hodnou chvíli na záchodě, začala jsem si uvědomovat, co se děje. Měla jsem chuť odtud utéct, rychle a daleko. Měla jsem chuť odejít někam do bezpečí, kde mi už nebudou ubližovat. Ale kam? Kam mám jít? Vždyť já nemám kam jít!

Znovu jsem se opláchlá vodou. Trochu jsem se upravila, abych vypadala aspoň trochu jako člověk a vrátila jsem se do kuchyně. Do kuchyně vešlo společně se mnou i malé děvčátko. Malé děvčátko? Zpytavě jsem na něj hleděla. Hned mi bylo jasné, že je to dcera té ženské. Byla krásná po matce, podobaly se jako vejce vejci. Došlo mi, že je to její dcera. Došlo mi, že to není jen nějaká známost, ale že je to něco vážného, když už do toho tahají dítě. Děvče přistoupilo k té ženě, objalo ji a řeklo: „Dobré ráno, mami.“ Potom přistoupilo k mému manželovi a objalo i mého muže a dalo mu pusku na dobré ráno. To mi sebralo poslední dech. Dívala jsem se do očí svého muže a on se díval do mých. V jeho očích jsem vyčetla zradu a on v těch

mých prohu. Naše oči ukazovaly, jaká je duše, která se ukrývá v našem těle. V jeho očích jsem neviděla nic, jen prázdno. Jeho duše byla prázdná a slabá zároveň.

Děvče oslovilo mého muže „tati“. Tati? Němě jsem civěla. Kdo je tu tedy navíc? Ona nebo já? Poslali děvčátko do vedlejšího pokoje, aby si mohli se mnou promluvit.

Hleděla jsem jednou na jednoho, potom na druhého. Celá jsem se chvěla a strašně mě bolela hlava. Byla jsem unavená, rozbolavělá, podvedená, oklamaná a ponížena. Byla jsem sama. Úplně sama. Má opora podpírala už jinou ženu. Ještě před několika minutami jsem si myslela, že toto je můj muž, který mě bude ochraňovat po celý můj život. A teď jsem pochopila, že toto není můj muž. Jeho srdce patří někomu jinému. Takto mi lhal a díval se při tom do mých očí. Všechno mi začalo docházet, zapadalo mi to jako skládačka. Tolik času trávil v práci. Byl vůbec v práci? Kdy byl v práci a kdy s touto ženou? On žil několik let se dvěma ženami?! Vysvětlí mi to někdo? Stojím mu aspoň za vysvětlení? Bolí to! Tak strašně to bolí! On byl má láska, pro kterou jsem opustila domov, přátele, rodiče, odešla daleko od domova, abych mu mohla dávat lásku. Byla to má láska, můj muž, moje všechno. Dávala jsem mu lásku. A on? Nerozumím tomu. Co se vlastně stalo? Kde jsem udělala chybu? Udělala jsem vůbec chybu? Začala jsem si vyčítat všechno. Sama jsem si to zavinila. Sama si za vše můžu. Nedala jsem mu dítě. Jediné, po čem toužil. Ale hned jsem se začala omlouvat sama před sebou. Vždyť ani já jsem nedostala dítě od něj a nepodvedla jsem ho, nepodváděla jsem ho. A možná by to udělal, i kdybychom dítě měli. Kdoví. Už mu nemůžu

věřit. A můžu věřit ještě nějakému muži? Dá se ještě vůbec věřit? Co se to děje? Zdá se mi to? Hučelo mi v uších. Jejich hlasy jsem slyšela velmi slabě, jako by přicházely z dálky... a potom jsem omdlela.

Říkali mi něco v tom duchu, že už mi to chtěli dávno říct, ale nechtěli mi ublížit. A takhle mi snad neubližovali? Říkali, že už mi to chtěli dávno říct, ale nenašli odvahu. Také, že mají spolu dítě a chtějí se vzít, ale to se musíme nejdříve rozvézt my. Vypadali tak, jako by se nemohli dočkat, kdy mi to řeknou, abych jim už nestála v cestě. Nestála v cestě jejich štěstí.

Bože, kde jsi? Proč dovolíš, aby mi takhle ubližovali? Zasloužím si to? Za co si to zasloužím? Co jsem udělala, že tohle dopustíš? Že dopustíš, aby mi takhle ubližovali?

Dozvěděla jsem se, že můj muž miluje jinou ženu a se mnou je jen z lítosti

Vzbudila jsem se v nemocnici. Seděl u mě můj muž a držel mě za ruku. Sladce jsem se na něj usmála a on se usmál na mě.

Najednou jsem si vzpomněla, co se vlastně stalo a píchlo mě u srdce.

Vzpomněla jsem si na včerejšek a polila mě hrůza. Vrátil se mi hororový film, který jsem včera prožila. Celý se mi promítnul, znovu a znovu. Vytrhla jsem ruku z jeho dlaní a úsměv z mých rtů se ztratil. Úsměv na manželově tváři ve vteřině zmizel, zamračil se a sklopil zrak. A mě tak píchlo u srdce, že jsem si pomyslela, jestli znovu neomdlím. Nevím, jestli vůbec chci slyšet to, co mi chce říct. Nevím, jestli chci ještě nějaké vysvětlení.

Ale manžel dlouho nečekal a povyprávěl mi svůj příběh. Řekl mi, že se s ní seznámil před osmi lety. Nejdřív to bylo jen na sex, ale poté se zamiloval. Mají spolu šestileté děvčátko. A že se chce rozvést. Že už mi to chtěl dávno říct, ale nenašel odvahu.

Nevěřila jsem vlastním uším. To je to nejhorší, co vám muž může říct. Miluje jinou ženu, má s ní dítě a s vámi je jen z lítosti. Že jsem mu vůbec dovolila promluvit, raději měl držet jazyk za zuby. Bylo to jen pár vět a takhle mi ublížily. Kdybych měla více sil a do žil by mi netekla infuze, dala bych mu facku. Nadzvedla jsem se, že mu ji dám,

ale nedokázala jsem to. Už mi nestojí ani za jednu facku. A ničemu by to stejně nepomohlo. Nenáviděla jsem ho. Vyhodila jsem ho a on odešel, navždy odešel z toho pokoje, navždy odešel z mého života.

Včera jsme byli muž a žena. Dnes jsme dva cizí lidé, kteří si jdou každý jinou cestou a jiným směrem. Já sama a on se ženou, která mě s lehkostí nahradila.

Ležela jsem v nemocničním pokoji a po tvářích mi stékaly slzy. Mé tělo bylo ztuhlé, plné napětí, životní energie v něm už neproudila. Je konec. Začal se mi promítat celý můj život. Není to fér, já jsem mu dala všechno. Všechno? Dítě jsem mu nedala. Proč se to stalo? Stalo by se to, kdybych mu byla dala dítě? Roky jsem žila ve strachu a obávala se toho, že zůstanu sama. Nemluvili jsme o tom. Mlčeli jsme. Bála jsem se toho, že mě opustí, protože nemůžu mít děti. Tento strach jsem nesla v sobě a nikomu jsem se s ním nesvěřila. A stalo se to: on mě opustil. Možná jsem si to sama přivolala. Říkala jsem si: „Jsem sama, jsem sama.“ Do té doby, dokud se to nestalo a já jsem opravdu zůstala sama. Já jsem si to přitáhla do života. Obávala jsem se toho tak moc, až mi to přišlo do cesty.

Rozhlédla jsem se po nemocničním pokoji. V pokoji ležela žena, která se cítila sama. Do žíly jí stékala infuze. Její kapky kapaly do její krve stejně rychle, jako stékaly slzy po mé tváři. Pokoj byl prázdný, stejně jako má duše. Jeho bílé stěny mi naháněly strach. Proč musí být nemocnici všechno bílé? Bílá mi nedělala dobře stejně tak, jako mi nedělala dobře samota. Když by u mě někdo byl, možná by mi bylo líp. Ale já jsem nikoho neměla. Nebyl nikdo, komu by záleželo na tom, jak se cítím.

Do pokoje vešel lékař. Příjemně se na mě usmál a oznámil mi, že zítra mě propouštějí domů. Že můžu zavolat manželovi, že po vizitě asi tak kolem desáté půjdu domů. Domů? Nemohla jsem říct lékaři, že já už nemám domov ani muže, který by se o mě postaral. Nemohla jsem mu říct, ať mě nechá ještě v nemocnici, abych měla čas rozmyslet si, co dál.

Propustili mě z nemocnice. Chodila jsem jako živá mrtvola. To, že mě manžel podvádí, jsem neměla od kamarádky, která mi mohla lhát nebo si vymýšlet. Neměla jsem to ani od kolegyně či sousedky. Sama jsem je viděla na vlastní oči. Měla jsem to tedy z první ruky, přesto jsem tomu nechtěla nebo nemohla uvěřit. Přepadla mě beznadějí. Měla jsem strach, příšerný strach.

Celé hodiny jsem se dívala z okna. Láska selhala a já jsem si opakovala, že ho neuvídím, už mi víckrát lhát nebude. Lhát a zároveň se mi dívat do očí. Je dobře, že se to stalo. Lhal jsi mně a lhal jsi i jí. Do posledního dne jsi mi tvrdil, že mě miluješ. Bože, mám takový strach, že se mu nikdo jiný nevyrovná. Mám strach, že už nikdy víc nenajdu lásku. A zůstanu sama, úplně sama. Nikdy jsem se necítila víc sama. Můžu ještě někomu věřit? Dá se ještě věřit? Stále jsem myslela na postel, na které leželi, jak se objímali. Vracel se mi neustále ten obraz, jak tam stáli takoví polonazí. Cítila jsem ponížení a bylo mi těžko.

Přistoupila jsem k jezeru a ptala se ho: Mám skočit? Nebo jinak ukončit tento život? Najdu odpovědi na dně jezera? Najdu odpovědi na všechny své otázky? Život je tenký led, který může kdykoliv pod vámi prasknout a vy padnete až na dno, zima vám rozežere tělo, zima

vás zabije. Studená voda se dostane do každé vaší buňky, zmrazí vás a vy už takhle neumíte fungovat, neumíte takhle žít.

Kdo je režisérem mého příběhu? Kdo režíruje tento smutný film? Padla jsem na dno, pokoušela jsem se zachránit, ale nešlo to. Pokoušela jsem se zachránit, vstávat a jít dál, ale nešlo to. Asi jsem byla příliš těžká. Už nebudu dostávat květiny ani dárčky od svého muže. Už nikdy od něj nedostanu lásku. Je konec.

Zůstala jsem sama a co mám teď dělat?

„Pojď, pojď ke mně,“ volal nějaký hlas. „Pojď, pojď, čekám tě, tady ti bude lépe, tady tě ochráním,“ cítila jsem dotyky své mámy, slyšela její hlas. Toužila jsem, aby se mi to celé jen zdálo. Celá vystrašená se vzbudím ze zlého snu, utřu si pot z čela a přitulím se ke svému muži. Zlá zpráva pro mě: nebyl to jen sen, který se mi zdál, byla to skutečnost.

Snad kdyby mě poprosil o odpuštění, odpustila bych mu, možná ano, možná ne. Neznám odpověď, protože on mi tuto šanci nedal, on mi nedal na výběr, on si vybral. Nezeptal se mě, co chci já. Rozhodl se beze mě. A co já? Co teď mám dělat já?!

Jsem sama. Všichni mi jsou cizí. Všechno mi je cizí. Nic nemůže být horší, než zůstat sama. Myslela jsem na něj a na to, jak mi lhal. Miloval prý mé tělo, mou tvář, moje vlasy i mé srdce. Každý den mi to říkal, že mě miluje. Tolik lži a já jsem ho tak milovala. Že prý jsem to nejkrásnější, co ho kdy potkalo. A co ta druhá? I jí tolik lhal? Které lhal víc? I tak bych ho chtěla nazpět, i přes všechny ty lži.

Ztrácela jsem se v dálce a měla jsem strašný strach z prázdna. Všude bylo hluboké ticho. Takové ticho, až ho bylo slyšet. Neviděla jsem nic, neslyšela jsem nic. Všude byly vzpomínky. Jen vzpomínky mi zůstaly. Ty mě trápily a nedaly mi spát. Co jsem chtěla teď? Pomstu? Co je to pomsta? Co mám dělat, abych mu ublížila alespoň